

- захист прав та охоронюваних законом інтересів учасників господарських правовідносин;
- сприяння зміцненню законності у сфері господарських відносин;
- внесення пропозицій, спрямованих на вдосконалення правового регулювання господарської діяльності.

Література

1. Бутирський А.А. Судова апеляція. *Правова держава*. 2019. № 1. С. 89-97.
2. Господарські суди в Україні. URL: <https://sites.google.com> (дата звернення: 13.10.2020).
3. Конституція України від 28 черв. 1996 р. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua> (дата звернення: 13.10.2020).

УДК 346.9(043.2)

Ляшенко О.М., студент,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Мілімко Л.В., к.ю.н., доцент

ДОСУДОВЕ ВРЕГУЛЮВАННЯ ГОСПОДАРСЬКИХ СПОРІВ

Кожен юрист хоча б раз у житті, але стикався з питанням, яке можна вирішити не в залі судового засідання. У спорах, наприклад, між підприємствами та організаціями з приводу порушення майнових прав та законних інтересів, який застосовується до порушення судової процедури.

Поняття «досудове врегулювання господарських спорів» являє собою те, що сторони вживають заходів для врегулювання спору за домовленістю між собою або у випадках, коли такі заходи є обов'язковими згідно із законом. Згідно з частиною 1 статті 19 Господарського процесуального кодексу України [1].

Досудове врегулювання господарських спорів до звернення до господарського суду зменшує тиск, який діє на систему господарських суддів, та зменшує витрати часу та коштів для суб'єктів спору. Але разом з тим у разі невдалого врегулювання спору є можливість без зволікань звернутися до господарського суду.

Позиція деяких науковців щодо відмови від застосування досудового врегулювання господарських спорів шляхом виключення статті 19 ГПК. Аргументуючи це тим, що даний етап обмежує можливість реалізації головного права на судовий захист.

Але це помилковим судженням та є наслідком неправильного тлумачення законодавства та досудового врегулювання господарських спорів в цілому, адже досудове врегулювання спорів ніколи не було стадією господарського процесу, навіть коли була застосована абсолютна вимога.

Але чи дійсно все настільки просто в новій редакції господарського законодавства, адже раніше стаття 5 Господарського кодексу чітко визначала спори, які не підлягають під досудове вирішення сторін: це такі як спори про визнання договорів недійсними; спори про визнання недійсними актів державних та інших організацій, які не відповідають законодавству і порушують права та охоронювані законом інтереси підприємств та організацій, також спори про зняття заборгованості за опротестованими векселями. А значить нове законодавство поклало вирішення даних спорів на суб'єктів даних правовідносин.

Проблема полягає в тому, що неможливо адекватно оцінювати статтю 19 ГПК, адже вона вступає в протиріччя з положеннями, які були викладені в частині 1 статті 4 ГПК, яка гарантує право на звернення до господарського суду в установленому законом порядку [3].

Отже, можемо підсумувати, що незважаючи на наявні концептуальні зовнішні та внутрішні протиріччя, досудове врегулювання господарських спорів є самостійним правовим інститутом та загалом обирає позитивні тенденції, що зокрема віддзеркалюється в зміні Господарського кодексу та положень Господарського процесуального кодексу. Найголовніше, що українська правова система робить певні кроки для віддалення від застарілої системи.

Література

1. Господарський процесуальний кодекс України від 06 лист. 1991 р. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1798-12#n4452> (дата звернення: 02.10.2020).
2. Граб С.О. Досудове врегулювання спору як важливіша стадія в господарському. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvkhdu_jur_2015_128229__4 (дата звернення: 02.10.2020).
3. Джепа Ю.А. Проблеми досудового врегулювання господарських спорів. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2015. Вип. 35. С. 7-10.